lació amical amb el comandant Franco a Oviedo, va estalviar el desastre. Però, no es facin gaires il·lusions. Refusada la mesura punitiva del trasllat, es va introduir una clàusula sibil·lina: l'escut de la Universitat de Barcelona seria el de... Cervera. I així vaig haver d'estudiar, jo i milers d'estudiants més. Sense la menor pretensió de posar-me cap llorer, els puc dir que no va ser fins al 7 de novembre de 1969, amb motiu de la meva primera possessió de càrrec de rector, que vaig poder *decretar* la recuperació del nostre legítim escut. Mogut per un desig de justícia vaig fer enviar a Cervera el gran tapís que m'havia fet mal d'ulls.

Ahir varen fer-se a Catalunya els actes que, com he dit al començament, giren entorn de l'Onze de Setembre. Aquesta vegada, amb unes intolerants manifestacions de caire feixista contra dirigents del PP, hi hagué unes manifestacions, a Mataró, d'Eduardo Zaplana, president de la Comunitat Valenciana. Amb la degustació "patriòtica" de mongetes amb botifarra, he llegit que la màxima autoritat del país germà donava el senyal perquè Alacant tingui himne. No són temps de tallar iniciatives, però tinc por que, per aquest camí, comencem amb la dotació de premis per himnes municipals. Municipis, a l'estat espanyol, n'hi ha prop de vuit mil. No en són massa? **Fabià Estapé**

Lizondo, el flagel·lant

González Lizondo ha anunciat la seua baixa com a militant d'UV. Però aquest no és el final de la seua activitat ideològica, com remarca J. J. Pérez Benlloch.

Caldrà veure-ho per a creure-ho, però sembla que el dirigent i fundador d'Unió Valenciana, l'inefable Vicent González Lizondo –actual president de les Corts Valencianes–, acaba d'anunciar que deixa el partit, encara que no apostate del seu ideari (o allò que com a tal es tinga), que promet continuar defensant "a mort". Encara que convé prendre la notícia amb la dosi convenient d'escepticisme, donem-la per bona i esperem el compliment de la data fixada –15 d'octubre, dia de santa Teresa– per a què es produesca l'esdeveniment. Mentrestant, anotem altres aspectes de l'efemèride, no menys sorprenents.

En primer lloc, convé subratllar que el líder blaver no deixa la vida pública activa. Hi continuarà, sols que d'una manera molt diferent perquè, pel que sembla, ha estat tocat per la gràcia i se sent cridat a empreses més altes, alienes i superiors a les punyeteries del partit. Això ho deixa en mans més joves i menys carismàtiques, encara que també menys conflictives. En mans capaces, probablement, de mamprendre el desmuntatge i fusió o confusió d'UV amb el PP, que és la fatalitat lògica dels col·lectius paràsits. Es comprensible que el gran personatge no vulga presidir aquesta immolació de l'obra –el seu partit– que li ha donat fama, li ha minvat la salut i l'ha tenyit d'amargor.

Per tot això, i per la seua molt personal megalomania, Lizondo es disposa a exercir una pastoral de gènere savonarolesc i messiànic. Es proposa ni més ni menys "dir d'una vegada per totes què és el que passa a València (ciutat)". I anticipa alguna cosa del que al seu parer està passant. Així, la societat valenciana (hem de suposar que la de la capital) "està malbaratant uns valors extraordinaris i uns homes magnífics que estan lluitant per la seua terra". I afegeix: "València no es mereix la gent que està lluitant per ella".

Per ara, la jeremiada no passa d'ací. Tan sols és un apunt del que se'ns caurà damunt a partir del cabalístic dia citat, quan aquest reflex de venjador destape la caixa dels trons i aflore els arcans d'aquesta societat, amb noms i cognoms, els noms dels qui malbaraten i també dels malbaratats, tant els reus com les víctimes de la ingratitud col·lectiva. Lizondo és molt capaç de cantar-li les quaranta a l'estel del matí, encara que dubte molt, per exemple, que s'atrevesca amb el diari *Las Provincias*, els successius menyspreus del qual tant afecten el líder. Plantar cara al diari degà i a la directora que l'inspira, tanmateix, seria indicatiu del propòsit redemptorista que encoratja aquest gran inquisidor insòlit. I sense parlar de *Las Provincias* poc es pot dir d'aquesta societat provinciana.

Sí que cap que la mamprenga amb l'empresariat i els estaments acomodats que sempre l'han deixat amb el cul a l'aire. Però aquest plec de càrrecs és tant com donar-li coces a la lluna. Els estaments al·ludits únicament exerceixen de valencians en la mesura que així ho diu el DNI i reten culte a la paella. No obstant això, és veritat que mai –o molt gelosament– han sigut sensibles a la crida patriòtica lizondista. Amb quatre duros i dos pessics a la galta del líder han donat per conclòs el compromís. No ens ha de xocar que en el cor d'aquest paladí creme el ressentiment. Una altra cosa és que arribe a comprendre alguna vegada la clau última que explica aquest divorci, la indiferència dels acabalats per la causa valen-

RAFA GIL

Lizondo. El president de les Corts deixa el lideratge d'UV.

ciana, siga blavera o d'una altra classe.

Sense prejutjar el desenllaç d'aquesta croada anunciada, però coneixent l'erudició i la fatxa del ciutadà, tenim motius per a creure que tot es quedarà en unes quantes andanades contra el catalanisme o els apàtrides. Amb la qual cosa s'allargarà el discurs tediós que últimament escampa el president del València CF, Paco Roig, a l'armari del qual batega la mortificació d'un desqualificat social, no d'un desclassat, que aquest és un altre cantar més respectable. O siga, que el dia de santa Teresa és molt possible que molta gent senta com li xiulen les orelles: messies Lizondo començarà la seua prèdica. País!

J. J. Pérez Benlloch

La reforma del mercat citrícola

Pep Pérez, de la Unió de Llauradors, analitza la doble problemàtica, interna i externa, que tenalla el desenvolupament del camp valencià.

El pròxim dia 14 de setembre, la Comissió Europea presentarà la proposta de reforma de l'Organització Comuna del Mercat (OCM) hortofrutícola, les noves regles del joc que marcarà el futur de la producció, la comercialització de les fruites i les verdures europees. Coincidint amb l'inici de la pròxima campanya tarongera 95-96, la Comissió Europea presentarà al consell de ministres d'Agricultura de la Unió Europea (UE) els tres reglaments en què es divideix la nova OCM, i amb això, tot sembla indicar que s'agreujaran més encara els desequilibris entre el Nord i el Sud europeus i entre les agricultures continentals i les produccions típicament mediterrànies (fruites i llegums, vi, oli, etc.).

Segons s'ha pogut comprovar per les filtracions realitzades recentment, aquesta proposta de reforma de les regles del joc del mercat hortofrutícola trencarà, de la mateixa manera que, com hom recordarà, s'ha plantejat per al sector vitivinícola, principis fundacionals de la mateixa CEE com són la preferència comunitària i la solidaritat financera entre els estats membres de la UE. El consell de ministres d'Agricultura tindrà aquest dia la possibilitat d'aprovar o rebutjar una proposta clarament discriminatòria per a les produccions mediterrànies, exigir la coherència en la política agrària comunitària i assumir o contradir els compromisos formals (que es van prendre al consell Jumbo): la Unió Europea està obligada a assegurar que la reforma dels mercats per a les produccions mediterrànies gaudirà dels mateixos avantatges financers i de protecció que s'han establert amb anterioritat per a les produccions continentals (carn, llet, cereals i sucre).

Les organitzacions professionals agràries juntament amb els operadors comercials i industrials membres d'Intercitrus ens oposarem amb totes les forces a la proposta que en aquesta línia puga presentar la Comissió Europea. I som conscients que ni estem sols en aquesta defensa ni som els únics afectats: els citricultors valencians i els italians representem actualment vora el 80% de la producció tarongera europea. Es per això que en aquest àmbit plantejarem en la reunió conjunta que tindrem pròximament a Itàlia un front comú contra aquest proposta desgavellada i discriminatòria.

RAFA GIL

La taronja valenciana ocupa milers de treballadors. Amb Itàlia, cobreix el 80% de la producció europea.

Tots els citricultors europeus, tots els productors de fruites i hortalisses, ens estem jugant el futur, donat que les conseqüències econòmico-socials i ambientals d'aquesta previsible i indesitjable reforma són efectivament molt clares: pèrdua de la quota de mercat en la destinació tradicional de les exportacions, disminució dràstica del suport europeu, increment de la competitivitat dels països tercers i, en conseqüència, generació d'excedents en el sector, disminució sensible de la rendibilitat en la producció, la comercialització i la industrialització i, finalment, abandó generalitzat de les explotacions i indústries més ineficients i menys competitives.

Amb tot, i malgrat considerar l'oposició de totes les organitzacions representatives del sector i de la nostra capacitat de pressió per millorar aquesta proposta de reforma, la Unió de Llauradors considerem que els esforços no són suficients, ni ara amb la reforma de l'OCM ni abans de la incorporació a la CEE, ni tampoc ara durant el procés de negociació de la Ronda d'Uruguai del GATT: reiteradament i invariablement hem defensat que el futur del camp valencià no sols passa per defensar les nostres opinions, els interessos corporatius i nacionals en els àmbits internacionals, sinó que també passa per millorar, per resoldre aquelles deficiències estructurals que en qualssevol dels casos ens condicionen claríssimament el futur: minifundisme, envelliment, desprofessionalització, atomització empresarial, desvertebració, etc.

Avancem en tot allò que depenga de nosaltres sense llançar balons fora, i defensem, amb totes les forces i units, les nostres posicions i objectius en allò que depenga de tercers. Però no caiguem en la fàcil temptació de creure que Brussel·les o Madrid resoldran els nostres problemes específics i singulars.

Pep Pérez